

מסכת שבת

פרק א'

א. יציאות השבת שפטים שעניהם ארבע בפנים, ושתים שעניהם ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובבעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים וננתן לתוכה ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ וננתן לתוכה ידו של עני, או שנטל מתוכה והכנס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכנס, שניהם פטורים:

ב. לא ישב אדם לפניו הספר סמוך למגילה, עד שייתפלל. לא יכנס אדם לארחיז ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילה, אין מפסיקו. מפסיקים לקרות קריית שמע, ואין מפסיקים לתפלה:

ג. לא יצא החיט במחתו סמוך להשכה, שמא ישכח וכיוצא. ולא הליכל בקהלמוס. ולא יפלח את קליו, ולא יקרא לאור הנר. באמת

אָמַרְוּ, הַמִּזְןָ רֹאֶה הַיְכֹן תִּנּוֹקֹת קֹרְאִים, אֲבָל הַוָּא לֹא יִקְרָא.

כִּיּוֹצֵא בֹּו, לֹא יִאֱכַל הַזְּבָב עַם הַזְּבָב, מִפְנֵי הַרְגֵּל עַבְרָה:

ד. ואלו מון ההלכות שאמרו בעלות חנניה בו חזקיה בו גרים
כשעלוי לבקרו. גמו ורבו בית שמאית על בית הילל, ושםנה עשר
דברים גוזרו בו ביום:

ה. בית שמאית אומרים, אין שורין די וסמנגים וכרכיניגים, אלא
כדי שיישורו מבعد יום. ובית הילל מתירין:

ו. בית שמאית אומרים, אין נותניין אונין של פשטו לתוכה המפור,
אלא כדי שייהובילו מבعد יום, ולא את האמר ליוורה, אלא כדי
שייקלט העין. ובית הילל מתירין. בית שמאית אומרים, אין פורשין
מצודות חייה ועופות ודגים, אלא כדי שייצדו מבعد יום. ובית הילל
מתירין:

ז. בית שמאית אומרים, אין מזכרין לנכרי ואין טועני עמו ואין
מגביהם עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הילל מתירין:

ח. בית שמאית אומרים, אין נותניין עורות לעבדו ולא כלים לכובס
נכרי, אלא כדי שייעשו מבعد יום. ובכלו בית הילל מתירין עם
השפת:

ט. אמר רבו שמעון בן גמליאל, נזהGIN קיו בית אבא שהיו נזהGIN
כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת. ושוין אלו ואלו,
שטווענין קורות בית הבד ועגולי הגת:

י. אין צולין בשר, בצל, ובייצה, אלא כדי شيء צולין מבعد יום. אין
נזהGIN פת לפנור עם חישכה, ולא תררה על גבי גחלים, אלא כדי
שיקרמו פניה מבعد יום. רבי אליעזר אומר, כדי شيء קרם הפתהתו
שליה:

יא. משלשלין את הפסה בפנור עם חישכה. ומחייבין את האור
במדורת בית המוקד. ובגבוילין, כדי شيء הוא האור ברבן. רבי יהודה
אומר, בפחדין, כל שהוא: